

Mijn vader is mijn voorbeeld

Het was niet gepland, maar toch werkt de twintigjarige Ilse de Boer sinds twee jaar in het bedrijf van haar vader Popke de Boer uit Sebaldeburen. “Grond-, weg- en waterbouw is mijn vakgebied. Daarin voel ik me thuis en hier valt nog zoveel te leren.”

Tekst en foto's: Marjolein van Woerkom

‘OP MIJN DERDE ZETTE MIJN VADER ME AL OP EEN KRAAN EN MOCHT IK ERMEE OP EEN ZANDBULT SPELEN’

Het mooiste vindt ze het eigen werk, wanneer ze werk zelf mag tekenen en uitvoeren. Zo moest in de gemeente Het Hogeland een kademuur worden vervangen. Ilse de Boer schetste zelf een nieuw digitaal ontwerp en maakte een plan om het werk uit te voeren. Het weggetje langs de kade was maar 2,50 meter breed en daar paste net een zeventons rupskraan op. “Dat vind ik dus het leukste om te doen, zelf dingen uitzoeken en creatief bezig zijn”, vertelt ze in de kantine van het grondverzetbedrijf. “Daar zit voor mij de meeste uitdaging in. Je maakt iets, het ontstaat.” Sinds twee jaar werkt ze mee op het bedrijf van haar vader, dat zich beweegt in de grond-, weg- en waterbouw. Riolering, drainage, tuintjes aanleggen: van alles komt voorbij. “Die diversiteit maakt het heel leuk. Geen dag is hetzelfde”, zegt ze. Het

bedrijf heeft acht man personeel in dienst. Haar vader werkt maandag op kantoor en de rest van de week werkt hij mee. Zelf zit ze voornamelijk op kantoor haar vader te ontzorgen, zoals ze het zelf noemt. “Inkoopfacturen, een deel van de boekhouding, zodat mijn vader zich daar niet druk over hoeft te maken”, legt ze uit. Dat betekent echter niet dat ze alleen maar achter de computer zit. Vooral het ‘uitzoekwerk’ vindt ze leuk om te doen. “Voor een project moest ik 302 overstorten bekijken en inmeten. Ook werd ik laatst gebeld door een gemeente die het vermoeden had dat er ergens een lek in een persleiding zat. Dan ga ik kijken, zorg dat de put wordt opengetrokken en regel een kraan met een machinist om het lek te dichtten. Mijn vader heeft daar dan geen omkijken meer naar. Ik neem een stukje organisatie van mijn

NAAM:
ILSE DE BOER

ROL OP HET BEDRIJF:
RUNT SAMEN MET HAAR VADER
POPKE HET BEDRIJF

BEDRIJF:
KRAANVERHUUR EN GRONDVERZETBEDRIJF
P. DE BOER, SEBALDEBUREN

BETROKKEN BIJ HET BEDRIJF:
VAN JONGS AF AAN, MAAR VANAF MEI 2019
WERKT ZE FULLTIME MEE.

vader over. Daarnaast kan mijn vader niet digitaal tekenen. Dat heb ik op school geleerd, dus dat is ook mijn meerwaarde, als je het zo wilt noemen.”

GESTOPT MET SCHOOL

Het was nooit haar plan geweest om op haar acht-tiende al in het bedrijf van haar vader te komen werken, maar toch liep het zo. “Vroeger dacht iedereen dat ik achter mijn moeder aan zou gaan, die in de thuiszorg werkt, maar ik vond en vind het werk van mijn vader fascinerend. Ik ben er van jongs af aan ingegroeid. Op mijn derde zette mijn vader me al op een twintigtons kraan en mocht ik ermee op een zandbult spelen. Later ging ik vaak met mijn vader mee naar een werk. Hij werkte bij Heijmans als uitvoerder. Zo is de grond-, weg- en waterbouw mijn vakgebied geworden.”

Ze was eerst van plan om na haar opleiding tot uitvoerder bij een ander bedrijf te gaan werken, maar na twee jaar stopte ze met de vierjarige opleiding. “Er zat voor mij geen uitdaging in. Ik had al veel kennis, want mijn vader was uitvoerder. Ik mag graag werken en ik kon thuis meer doen dan op school. Dus ik besloot te stoppen. Ik doe hier echt veel kennis op. Wellicht ga ik in de toekomst nog een keer een papiertje halen.”

COMMUNICATIE IS CRUCIAAL

Haar vader en moeder hebben haar altijd ondersteund in haar keuzes, ook toen ze stopte met de opleiding. “Mijn vader zei dat hij graag het bedrijf verder met mij wilde opbouwen”, aldus Ilse. Toch was het voor beide partijen in het begin wennen. “Voorheen regelde mijn vader altijd alles alleen en heel veel informatie zat dus alleen in zijn hoofd. Nu is hij dat langzamerhand op papier aan het zetten, zodat ik het kan overnemen als hij er een keer niet is. We overleggen veel. Elke avond hebben we overleg over hoe de dag ging en nemen we de planning voor de volgende dag door. Beslissingen nemen we samen. Als we een nieuwe machine nodig hebben, gaan we samen kijken. We zitten dan samen op kantoor om uit te rekenen of het wel uit kan.” Daarbij is open staan voor elkaars mening van

groot belang, merkt ze op. “Kijk, mijn vader is mijn voorbeeld. Hij heeft veel ervaring, maar soms heb ik toch een bepaald onderbuikgevoel of kijk ik anders tegen dingen aan. Dan hebben we het erover: hoe zie jij dit? Waarom lijkt jou dit beter? Dat maakt ons hecht. Maar eigenlijk zijn we vier handen op een buik. We denken snel hetzelfde.”

ALS JONGE VROUW ONDERSCHAT

Hoewel ze er nu aan gewend is, vond ze het vooral in het begin erg lastig om anderen aan te sturen. “Dan moest ik tegen een volwassen man van veertig vertellen wat hij moest gaan doen. Ik leer het nu wel, maar in het begin vond ik dat moeilijk”, geeft ze aan. Sowieso als jonge vrouw in deze sector heeft ze wel het gevoel dat ze zich extra moet bewijzen. “Ik heb stages gelopen en zelf aan de schep gestaan, maar nog altijd word ik onderschat als ik ergens extern kom. Als ik ergens zand kom halen, staan mensen soms vreemd te kijken. Ik word altijd vriendelijk geholpen, maar ik moet toch altijd laten zien dat ik het kan: Ik kan ook met een trekker en kipper achteruit rijden hoor. Heb een beetje vertrouwen, denk ik dan”, zegt ze lachend. Werken in een mannenwereld vindt ze leuk. “Ik ben misschien wel te nuchter voor een vrouwenwereld. Ik denk al snel als ik meiden hoor: doe niet zo moeilijk. Het belangrijkste is dat je wordt gerespecteerd. Als twintigjarige vrouw moet je je soms dus wel eerst bewijzen, maar dat hoort erbij. Dat vind ik ook wel weer een uitdaging.”

WERK VOOROP

Met een dag van zes uur ‘s ochtends tot zes uur ‘s avonds blijft er niet heel veel vrije tijd over voor andere dingen waarmee meiden van twintig zich bezighouden. “Ik heb wel vriendinnen buiten de sector, maar zij hebben een heel ander leven. Als ik weer eens enthousiast sta te vertellen over rioolwerkzaamheden, zie ik ze al denken: volgende onderwerp graag. Maar met de jongens hier, het personeel, kan ik daar wel uren over praten. Collega’s zijn inmiddels ook vrienden geworden”, aldus Ilse.

SERIE: VROUWEN IN HET CUMELABEDRIJF

De cumelavrouw is uniek in haar verscheidenheid. De één zwaait de scepter, de ander kookt in het hoogseizoen elke avond voor het overwerkende personeel en weer een ander werkt buiten de deur. In deze serie laten we krachtige vrouwen aan het woord die soms geheel, soms weinig, maar altijd op één of andere manier betrokken zijn bij de cumelasector.

‘ALS TWINTIGJARIGE
VROUW MOET JE JE SOMS
WEL EERST BEWIJZEN,
MAAR DAT HOORT ERBIJ’

TIPS?:

“Blijf je jezelf. Ga je in deze mannenwereld niet anders voordoen dan je bent. Zolang je leuk bezig bent met de dingen die je doet, is het prima, maar ga je niet aanpassen omwille van hen. Dan wordt het werk ook minder leuk.”

KARAKTERTREK:

“Ik ben perfectionistisch. Ik houd van structuur en wil graag de touwtjes in handen hebben. Ik wil goed werk afleveren. Misschien heeft dat ook te maken met een bepaalde bewijsdrang die ik heb als vrouw.”

WAT VOEGT JOUW ROL TOE AAN HET BEDRIJF?

“Ik ontzorg mijn vader, ik neem een stukje organisatie van hem over en regel veel eigen werk.”